

Старата муха имъ казва :

— Добре дошли, скъпи гости! какво носите въ торбитѣ!

— Микроби, които морятъ хора.

— Ахъ, — зарадва се мухата — ние ще превърнемъ цѣлия свѣтъ на гробища, но азъ не вѣрвамъ. Дайте ми, сестри, една шепа микроби, да опитамъ могатъ ли умори онуй заспало дете, че да повѣрвамъ.

Най-тежката болестъ бръкна въ торбата си и подаде единъ милионъ микроби. Мухата ги грабна и запълзѣ съ тѣхъ по челото на детето къмъ устата му. Ала, преди да достигне до розовитѣ полуотворени устни, единъ силенъ ударъ я халоса по главата. Мухата разсипа микробитѣ и се търкулна на земята зашеметена. Болеститѣ изкочиха презъ прозореца и се разбѣгаха.

— Проклета муха, все въ устата на детето се навиращъ! — викна майката на детето и стъпи съ чехъла си върху нея.

А. Каралийчевъ

ЕСЕНЬТА ПРИСТИГА

Свърши това лѣто,
свършватъ се игритѣ,
вече надъ земята
мрачни идатъ днитѣ.

Дървеса люлѣятъ
вече голи клони,
хладенъ вѣтъръ вѣе
и листата гони.

Есеньта пристига!
Вий, деца, вземете
таямалка книга
и я прочетете.

Въ нея има чудни
приказки и пѣсни —
за юнаци луди,
за нѣща чудесни.

Н. Фурнаджиевъ